

Vždycky byla z nás dvou ta silnější. Často vtipkovala, že její emoce jsou stále jako její taneční postoj, který zdokonalila léty balancování na špičkách. Tahle zlomená, zoufalá dívka nebyla sestrou, jakou jsem znala.

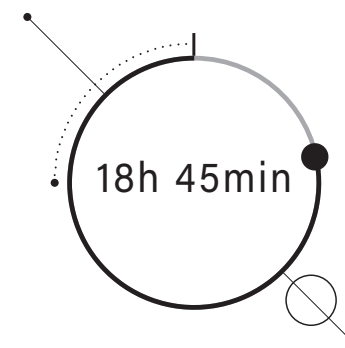
Musela jsem se stát Elyseinou kotvou, stejně jako jí byla ona pro mě poté, co naši rodiče odešli. Nebyla schopná o něčem rozhodovat. To já jsem teď byla starším sourozencem. To já jsem to musela vzít do rukou.

„Elyseo,“ řekla jsem a snažila se upoutat její pozornost. Z okna za jejími zády bylo vidět stále temnější oblohu. Hlasem, který jsem zbavila obav, jsem prohlásila: „Zjistíme, kdo tu pokladnici koupil. Pořád máme čas.“

Neodpověděla. Jen do mě zabodla oči. A já věděla, že vidí svou smrt.

Přicházela si pro ni a neexistoval způsob, jak se před ní schovat nebo ji obelstít.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ LOR

Pondělí, 17:15

Raylanova loď připlula na Rovnodennost ve čtvrt na šest odpoledne, právě když zapadalo slunce. Atol ukotvený ke dnu moře tvořila centrální kovová budova se stovkami menších připojených staveb. Slaný vzduch a voda způsobily, že všechny kov zrezivěl.

Celý objekt vypadal tak trochu jako kostra, jako páteř gartula vyvrženého na pláž. Za Rovnodenností se schylovalo k bouři. Vzduch byl ostře cítit chaluhami a solí. Nebylo to zrovna příjemné.

„Je to krása, co?“ podotkl Ray, když vjížděl lodí do přístavu. Nikdy jsem neviděl tolik lodí. Palindromena zaměstnávala celkem dvě stě lidí a bylo vzácné vidět všechny jejich lodě pohromadě. Už z dálky jsem slyšel hudbu, lidi a život. Byl to ohromný rozdíl oproti tichým chodbám Palindromeny a Akvária.